

ALI BEY'İN BORCU

Ali Bey'in Borcu

Ali Bey'in yaşadığı köyünün göze çarpan bir şeyi yoktu. Ali Bey ve hanesinin de öyle göze çarpıcı bir şeyleri yoktu. Dükkânı vardı. Dükkândan çok az kazanç aldı. Bu kazançla çok zor kendisini ve hanesini geçindirebiliyordu. Hiçbir zaman dükkânını büyütebilmek için yetecek kadar kazanç sağlayamıyordu. Günün birinde Ali Bey'in bir arkadaşı geldi. "Yabancı bir memlekette daha iyi çalışma imkânları var" dedi. Arkadaşı ona, "Oradaki iyi kazançla hem haneni geçindirebilecen, hem de para toplayabilecen" diye söyledi. Bu fikir Ali Bey'in çok hoşuna gitti. Yabancı memlekette şansını denemeye karar verdi. Dükkânını sattı, hanesine biraz para bıraktı. Karısı ve kızanları da birkaç ay sonra gideceği memlekete gelecekler, dedi.

Ali Bey o memlekete gitti ve kendine bir oda tuttu. Ev sahibine biraz para vermek zorundaydı. Hemen iş aramaya başladı. Ne yazık ki, iş bulmak o kadar kolay bir şey değildi... Arayışına gece gündüz devam etti. Her geçen gün elindeki para azalıyordu. Para harcamadan karnını nasıl doyurabilirdi ki? Bir de kira ödedi mi, parası çok çabuk bitecek, aç kalacak, bunları anladı. Aradan iki ay geçtikten sonra ev sahibi kapıya geldi. Ali Bey çok utandı. "Efendim," dedi, "bana sabır gösterin. Daha iş bulamadım. Bu yüzden size olan borcumu ödeyemiyorum." Ev sahibi iyi bir adamdı. Ali Bey'e anlayış gösterdi, kirayı erteledi.

Ali Bey iş aramaya devam etti. Ama ne yazık ki, hiç bir iş bulamadı. Üçüncü ayda durumu daha da fena oldu. Borç ve sıkıntıları hep artıyordu. Ev sahibi gene kira parasını almaya geldi. Ali Bey utandı. Bir süre sustu, sonra şunları söyledi: "Efendim, siz iyi yürekli ve merhametli bir adamsınız. Bu son üç ayın borcunu bana bağışlayın. Şimdiden sonra size lâzım olanı ödeyecem."

Ev sahibi şöyle cevap verdi: "Evet, iyi yürekli ve merhametli

biriyim. Ama bunun yanı sıra da adaletli biriyim. Borcunuzu ödemelisiniz. Çünkü gelecek zamana ait borçları ödemekle, geçmişe ait borçları silemezsiniz. İzin verin, size bir akıl vereyim. Bırakmayın, borçlarınız o kadar büyüsün ve sizi boğsun.” Bunu dedi ve sonra kalktı, gitti.

Aradan bir süre daha geçti. Ramazan ayının sonuna doğru Ali Bey’in orucunu bozması için kuru bir ekmek parçasından başka bir şeyi yoktu. Borcu da boynuna asılı ağır bir zincir gibiydi. Ev sahibi bayramda borcunu almaya gelecek. Bu düşünceyle Ali Bey hiç istemedi bayram gelsin. Borcunu gene ödeyemeyecek ve sokağa, ya da hapse bile atılabilecekti, bu yabancı memlekette evsiz kalacaktı.

Bayram geldi. Ali Bey’in kendine bayramlık alacak parası yoktu. Tanıdıktan tanıdığa gitti, onlardan yardım istedi. Ama her arkadaşından aynı cevabı aldı: “Kardeşim, seninle aynı durumdayım. Bende olmayanı sana nasıl verebilirim? Benim de borçlarım var, ödemem lâzım. Ödemezsem, kim bilir bana ne yapacaklar...”

Ali Bey borç para aramaktan vazgeçti bir süre. Ertesi gün oruç tuttu, boynunu büktü ve düşünmeye başladı, başıma neler gelecek? Bazen çaresiz ve ümitsiz oluyordu, bazen de öfkeyle doluyordu...

O gece bekledi, ev sahibi gelsin, ama kapısını çalan değil ev sahibi, onun çocuğuydu. Ali Bey öfkeyle doldu. “Sizinle görüşmek istemiyorum” dedi. Ali Bey genç adama saygısızlık gösterdi. Ama bununla beraber ev sahibinin çocuğu arkadaşça elini uzattı ve öfke yatıştıran tatlı bir dille konuşmaya başladı: “Kardeşim, buraya seni azarlamaya gelmedim, sana müjde getirmeye geldim. Babanla ben fakirliğini gördük. Sana acıyoruz. Anlıyoruz, memleketten uzaksın, üzüntülüsün. Babam adaletli bir adamdır. Bunun için borcunu bağışlayamıyor. Ama seni seviyor. Bunun için

bana şöyle dedi: “Sen çalış, kira için lâzım olan parayı sen kazan.” Bunu seve seve yaptım. Borcunu ödemek için lâzım olan parayı yanımda taşıyorum. Buyur, al. Yarın babama git, ona bu parayı verebilirsin. Allah seninle olsun...” dedi.

Ama Ali Bey teşekkür etmedi, gururla doldu ve ev sahibinin çocuğuna sert sözlerle “Seninle işim yok benim” dedi. “Senin sadakana da muhtaç değilim. Babanla görüştüm mü, ben bir çaresini bulurum. Paran senin olsun. Haydı güle güle sana.” Parayı ona doğru fırlattı ve kapıyı gösterdi. Ev sahibinin çocuğu bir süre sustu durdu. Gözleri üzüntüyle dolmuştu. Sonra parayı topladı ve sessizce oradan ayrıldı.

Ertesi gün ev sahibi kapıya geldi. Ali Bey kızgın ve şaşkıındı. Ev sahibinin ayaklarına kapanmak ve af ve merhamet dilemekten başka bir şey düşünemedi.

Ev sahibi şöyle konuştu: “Dün akşam çocuğumun kişiliğinde size af ve merhamet gösterdim. Ama onu ve onun merhametini kabul etmediniz. Ayağınıza kadar gelmiş olan bu şansı kendi ayağınızla teptiniz. Size da fazla merhamet gösteremem.”

Ali Bey ne desin? Daha önce bundan korkmuştu. Şimdi başına geldi. Evden atıldı. Ali Bey evden eve, kasabadan kasabaya dilenmeye başladı. Bir gün açlık ve soğuktan çok hastalandı. Memleketinden ve sevdiklerinden uzaktı. Yabancı bir memlekette öldü.

Arkadaşım, siz de bu Ali Bey’e benziyor musunuz? Bir vakit kızandınız, ama biraz büyüdükten sonra, iyiliği ve kötülüğü birbirinden ayırmayı öğrendiniz. Ta o zamandan Allaha karşı olan borcunuz başladı. Ve bugüne kadar Allaha karşı olan borcunuz arttı, çoğaldı, değil mi? Allahın yasakladığı şeyleri sık sık yapmadınız mı? Evet, Onun yasakladığı şeyler yaptınız, insanlara zarar verdiniz, onları yaraladınız. Allahın sizden beklediği şeylere önem vermediniz. Bazen kötülüğü bırakmak için ve iyi

şeyler yapmak için gayret ettiniz, ama birkaç iyi işle eski borcunuzu silemediniz. Öyle değil mi?

İyi niyetleriniz, tövbeleriniz ve iyi işleriniz, dualarınız ve oruçlarınız geçmişteki günahlarınızın borcunu ödeyemez... Gelecek günlerde iyi işler yaptınız mı, bunlar zaten vazifenizdir. Allah zaten sizden iyi işler ve merhamet bekler, öyle değil mi?

Peygamberler günahlarınızın borcunu ödemekte size yardımcı olamazlar. Çünkü onlar da sizin gibi insandır. Onların da Allaha karşı borçları vardır. Onlar da yalnız Allaha sığındılar. Çünkü dava gününde herkes sade kendisi için adaletli Allahın önünde hesap verecektir...

Allah görüyor, siz de günahlarınızın borcunu ödeyemeyeceksiniz. Dava günü yakındır. Bundan herkesin haberi var. Allah merhametlidir. Size bir kurtuluş yolu hazırlamıştır. Ev sahibi Ali Beye acıdı, çocuğunu gönderdi. Allah da bunun gibi ruhsal açıdan çocuğu olan İsa Mesih'i size göklerden gönderdi. İsa Mesih dünyanın kurtarıcısıdır. Allah Onun aracılığıyla bütün insanlar için günahı ve sonsuz ölümden kurtuluş sağladı... "Allah sizi çok seviyor, yok olmanızı istemiyor" diye size müjde getirdi.

Allah sizinle kendisi arasında barış ve dostluk olmasını istedi. Bunun için sonsuzluktan beri Onun Kelam'ı (yani Onun Sözü) olan İsa'yı gönderdi. İsa Mesih, Allahın katındaki şanlı yerini bıraktı, yeryüzüne geldi. Yaşadığı temiz hayatı sizin için yaşadı... Canını sizin için verdi. Anlatılmaz acılar çekti, kanlarını akıttı ve öldü.

Sevgili kardeşim, kimse kendisi ya da başkası için af sağlayamaz. Af, Allahın bir bahşışidir, Allahın bir lütfü ve iyiliğidir. Yalnız İsa Mesih bunu sağlayabilir ve bunu insanlara sunabilir. Allah size İsa Mesih aracılığıyla af sundu. Bu affı ret etmekle suçlarınıza ve günahlarınıza en korkunç saygısızlığı eklemeyin... Mesih'in sizin için kurban olmasını kabul edin. İsa Mesih lâzım olan ücreti

ödemıştır. Geç olmadan bunu Allaha teşekkürle kabul edin.
Çünkü Allah iyiliğini ve affını ret edenleri davalayacaktır...

İsa Mesih size şöyle diyor: “Ey bütün yorgunlar, ağır yük altında olanlar. Bana gelin, ben size rahat verecem. Boyunduruğumu takının ve benden öğrenin. Çünkü ben yavaş ve alçakgönüllüyüm. O zaman canlarınız için rahatlık bulacaksınız.” (İncil’den, Matta 11: 28 ve 29)

Mutlu Kaynak
mutlu.kaynak@gmx.net

